

- TARİH YAZAN KOMUTANLAR -

ERTUĞRUL

GAZİ

YUSUF GÜLDÜR

GENÇ HAYAT

BOZKIR

1202

Ertuğrul yerinde duramıyordu. Daha çocuk yaşta olmasına rağmen atıyla kırlara çıkmayı çok seviyor ve akranlarından çok farklı olduğunu her fırsatta gösteriyordu. Yine böyle bir günde arkadaşlarıyla at binmek için kırlara çıkmış fakat onlardan bir hayli uzaklaşmıştı. Boz küheylanını tırısa kaldırmış ve bozkırı çevreleyen ormanlık alana bir şahin gibi dalmıştı. Bıyıkları henüz terliyor, yaşından daha hızlı gelişmiş vücudu çocukluğun hamlığından kurtulup bir cengâverin bedenine dönüşüyordu. Omuzları her geçen gün genişliyor, pazıları gömleğinin kollarını zorluyordu. Vücudu gelişip serpildikçe yüreğindeki iman ve cesaret de filizleniyor ve sinesinde koca bir çınarın tohumlarını saklıyordu. Başında kavak yelleri esiyordu nice dir. Her gün deli başını alıp bozkırlara at sürüyor ve yüreğinin yangınlarını rüzgârlarla söndürüyordu.

Bir süredir ava merak sarmıştı. Dağlarda, kırlarda, ovalarda ve bozkırlarda kâh geyik peşinde, kâh ceylan peşinde koşuyor ve yaman bir atıcı olarak her attığını mutlaka vuruyordu. Avladığı hayvanları Kayı obasındaki ihtiyaç sahiplerine götürüyor ve bin avından bir tanesini ancak yiyordu. Bazen onu da yapmıyordu.

Adı gibi yiğit, karakterli, ahlaklı bir genci. İsmi hakını veriyordu. Nitekim adını Asya bozkırları üzerinde dolanan ve yırtıcı bir tür olan “tuğrul” kuşundan almıştı. Tuğrul kuşu da

yırtıcı pençeleriyle her gün avlanıyor ama bin avından ancak birini yiyordu. Tıpkı tuğrul kuşu gibi Ertuğrul da kanatlanmak istiyor ve atını her gün uçarcasına koşturuyordu. O böyle istiyordu istemesine de boz küheylan ona ayak uydurmakta zorluk çekiyordu. Sırtındaki bey oğlunu büyük bir dirayetle taşıyor ve süvarisinin direktiflerine boyun eğiyordu. Ertuğrul, Oğuzların Bozok koluna bağlı Kayı boyunun yiğit beyi Süleyman Şah'ın dört oğlundan biriydi. Kardeşleri Sungur Tekin ve Gündoğdu'yla sürek avlarına çıkıyor ve küçük kardeşi Dündar'ın da kendilerine katılacak kadar büyüdüğü günlerin halini kuruyordu. Kayı boyunun ruhunu kuşanmıştı Ertuğrul. Henüz on dört yaşında olmasına rağmen yerinde duramıyor ve uçsuz bucaksız bozkırlarda ilk gençlik yıllarının enerjisini cesur hamlelerle atıyordu.

BEY OLMAK ER OLMAK DEMEK

Süleyman Şah, oğlunun bu hâlimden zaman zaman endişelense de Ertuğrul, cesaretiyle babasına gurur veriyor ve âdeta kendini beylik postuna hazırlıyordu. Bey olmak ise, er olmak demektir bozkırda ve Ertuğrul, erlik dava edebilmek için her gün kendini daha da geliştiriyor, pazılarını daha çok şişirip okunu daha uzaklara fırlatıyordu.

Silah talimlerini bozkırın güngörmüş kılıç ustası Kaplan Çavuş'tan alıyor, ustasından her gün yeni şeyler öğreniyordu. Kaplan Çavuş'un gösterdiği tüm kılıç oyunlarını ve harp taktiklerini tek seferde öğrenme yeteneğine sahipti. "Ertuğrul yaman alp olacak." diyordu Kaplan Çavuş her seferinde. "Bu gidişle beni bile geçecek." diyordu.

Kaplan Çavuş bunları söyledikçe Süleyman Şah daha da çok gurur duyuyordu Ertuğrul'la. Av konusunda onu rahat bırakıyordu fakat baba şefkatiyle Kaplan Çavuş'a tembihlemeyi de ihmal

etmiyordu; “Aman Kaplan Çavuş! Bu bizim deli oğlana sahip çıkasın ki bozkırda kurda kuşa yem olmaya!”

“Düşman aman vermiyordu, bu yetmezmiş gibi bozkırın iklimi de her geçen yıl sertleşiyordu. Bu yeni durum, yeni bir yurt arama zamanı geldiğinin habercisiydi.”

Asya toprakları her geçen gün daha tekinsiz bir

yer hâline geliyor ve konar göçer Türkmenler, her gün yeni bir düşmanla karşılaşıyorlardı. Kâh kurtlar baskın veriyordu gece karanlığında, kâh rakip aşiretlerin yağmacıları... Kâh Çinli veya Gürcü askerlerin ayak sesleriyle inliyordu bozkırlar, kâh vahşi Moğol kavminin o korkunç savaş çılgınlıklarıyla...

Ama çok önemli bir şey vardı; kanlı bir çember varlık mücadelesi veren Türk alpleri için her geçen gün daha da daralıyordu. Düşman aman vermiyordu, bu yetmezmiş gibi bozkırın iklimi de her geçen yıl sertleşiyordu. Bu yeni durum, yeni bir yurt arama zamanı geldiğinin habercisiydi. Ta iki asır evvel başlamamış mıydı Türk’ün yeni yurt sevdası? Tuğrul ve Çağrı Beyler zamanında yakılan bu çerağ, Sultan Alparslan ile büyük bir volkan hâlini almış ve 1071 Malazgirt Zaferi’nden sonra Türkler yepyeni ve verimli yurtlar edinmişlerdi. Fetih ateşi tüm milleti sarmış ve ta Orta Asya’dan Smirni’ye (İzmir) kadar Türkler varlıklarını göstermişlerdi.

Büyük alanlara yayılmıştı şanlı Türkler. Ne var ki büyüdükçe düşmanları da artmış ve Türk obaları her an bir ateş çemberinin içinde yaşamak zorunda kalmıştı. İşte bu yüzden endişeleniyordu Süleyman Şah. Bu yüzden oğullarına her daim bir arada kalmalarını salık veriyor, “Sakın ola birbirinizden ayrı düşmeyin! Yoksa tefrika (ayrılık) her birinizin iflahını keser.” diyordu.

Yine öyle bir günde av peşinde koşarken kardeşlerinden ve yoldaşlarından ayrılmıştı Ertuğrul. Tüm atlardan daha hız-

lı koşan Aktolga'sını tırısra kaldırmış ve ormana dalıp herkes-ten evvel avını bulabilmek için acele etmişti. Atını öyle hızlı sürmüş ve gözden öyle çabuk kaybolmuştu ki hiç kimse takip edememişti onu. Dolayısıyla nereye girdiğini görmemişler, bu yüzden de peşi sıra gidememişlerdi. Yalnız başına ormanlık alanda at sürüyor ve tirkeşinden çektiği okunu yaya yerleştirip her an tetikte ilerliyordu. Ormana girdikten sonra yavaşlatmıştı Aktolga'yı. Dizginlere asılmış, ses çıkarıp av hayvanlarını ürkütmemek ve gözden kaçırmamak için de atını rahvan adım sürmeye başlamıştı.

YALNIZ OLSAM NE ÇIKAR!

Boz küheylan, fırsattan istifade dinlenmeye başlamış, bele-ren gözleri normale dönmüştü. Büyük bir dikkatle ilerliyordu Ertuğrul. Yalnız başına kaldığını anlamış fakat geri dönmeyi düşünmemişti. "Yalnız olsam ne olur ki?" demişti kendi kendine. "Yayım, kılıcım ve Aktolga'm yoldaş olarak yeter bana." Tüm vücudu av heyecanı ile gerilmiş ve tüm sezgileri açık hâle gelmişti. Bu düşüncelerle bir süre sessizce ilerledi ormanda. Dallarda ötüşen kuşlara, uzaklardan gelen su sesine ve belli belirsiz duyulan çıtırtı ve hışırtılara odaklandı. Ormanda serin bir rüzgâr esiyor ve ağaçların arasından nefesle ılık karışımı bir ses çıkıyordu. Dallar hışırdayıp oynuyor, yırtıcı kuşlar ağaçların üzerinde av bulabilmek umuduyla daireler çiziyorlardı. Tıpkı Ertuğrul gibi...

Dizginlere asılıp tamamen durdurdu atını. Kaplan Çavuş'tan öğrendiği gibi işaret parmağını ağzına sokup gökyüzüne kaldırdı. Rüzgârın yönünü ve hızını hesapladıktan sonra, rüzgârı karşısına alarak yavaşça ilerlemeye devam etti.

Rüzgâr karşısında olmalıydı. Eğer rüzgârı arkasına alırsa kokusu kendisinden evvel avına ulaşır ve avı o daha davran-

madan kaçıp giderdi. Kaplan Çavuş'tan ava nasıl yaklaşacağını, nasıl tuzak kuracağını ve en ölümcül yerinden nasıl vuracağını detaylarıyla öğrenmişti.

Bir süre ilerledikten sonra, yerde maral fişkısı (geyik dışkı-sı) gördü. Bunun taze bir fişkısı olduğunu anlayıp iyice sessizliğe gömülerek ilerledi. "Aman kişneme, homurdanma Aktolga!" dedi atının yelesini okşayarak. "Sakın avımızı kaçırayım deme!"

Neden sonra bir kıpırtı fark etti çalılıkların arasında. Aktolga'yı yeniden durdurup bir süre bekledi. Yayını gerip kıpırdayan dallara doğru nişan aldı. Az sonra avı kendisini gösterecek ve Ertuğrul tuttuğu nefesle birlikte okunu da salıverecekti.

Ormanın derinliklerine indiğini fark etti. Daha evvel hiç buralara kadar gelmemiş, o yeşil denizin kalbine hiç bu kadar sokulmamıştı. Ormanın içindeki genişçe bir çukurun içine girmiş ve âdeta doğal bir tuzak olan çukura korkusuzca dalmıştı. Ne de olsa Aktolga tek nefeste aşardı bu çukuru. Bir tehlike zuhurunda yamaca doğru tırmanır ve düzlüğe çıktığında da kimsecikler ona yetişemezdi. Peki ya yamaçlar tutulursa?

Kalbi küt küt atıyordu Ertuğrul'un. Her av esnasında böyle heyecanlanıyor ve Kayı obasındaki muhtaç bir yürüğü düşünüp sabırsızlanıyordu. İşte, nihayet görünmüştü avı. Çatal boynuzlu bir maral çalılıkların arasından sıyrılmış ve her şeyden habersiz geniş getirerek meydana çıkıvermişti.

Bir değil, en az birkaç aile doyacaktır bu maralın etiyle. Hanelerden Ertuğrul için dualar yükselecek, analar ocağını etle kaynatıp ailesini besleyebile-

"Kalbi küt küt atıyordu Ertuğrul'un. Her av esnasında böyle heyecanlanıyor ve Kayı obasındaki muhtaç bir yürüğü düşünüp sabırsızlanıyordu."

cekti. Zevk için öldürmüyordu ya hayvanları! O hayvanlarla karınlar doyuyor, yaşama mücadelesinde birkaç gün daha kazanılmış oluyordu.

İLK ATIŞTA TAM İSABET

Yayını tüm gücüyle gerdi Ertuğrul. Daha on dördünde olmasına rağmen yayı sonuna kadar geriyor ve neredeyse kırılma noktasına getiriyordu. Bir yıldırım gibi salıyordu tüm oklarını. Daha okun tıslaması ava ulaşmadan kendisi ulaşıyor ve kartal tüyüyle süslenmiş oklar her seferinde hedefini vuruyordu.

Maralın kızılca koltuğunu (koltuk altını) nişanlayıp, “Ya Hak!” diyerek salıverdi okunu. Dev cüsseli maral kızılca koltuğuna saplanan okla bir anda yığılıverdi yere. Birkaç kez böğürdükten sonra da çatal boynuzlarını yere koyup tamamen hareketsiz kaldı. Sevinçle gülümsedi Ertuğrul. Maralın tatlı canı için yüreğinde bir burukluk hâsıl olsa da bu maralın etiyle doycak fukaraları düşünüp bastırdı gönül sızısını. Hemen atından inip hızla koştu avının yanına. Yayını Aktolga'nın eyerine taktı. Maral çok küçük değildi. O yüzden onu Aktolga'nın sırtına atacaktı. Dolayısıyla kendisi ata binemeyecek ve dizginleri eline alarak ormanın bitimine kadar yürüyecekti. Ormandan çıktığında nasıl olsa bulurdu yoldaşlarını. Ya onlardan birinin tergisine biner ya da yedekte getirilen atlardan biriyle giderdi.

Maralın yanına vardığında usulca hayvanın başını okşadı. Çatallı boynuzlarına bakıp yaşını anlamaya çalıştı. Hayvanın boynuz genişliği yaklaşık 1,5 metreyi buluyordu. Bir ağaç gibi dallanıp budaklanmış ve zarif hayvanı heybetli bir görünüme büründürmüştü. Bu boynuzlar, maralın çok da genç olmadığını gösteriyordu.

“Kusura bakmayasın maral!” dedi hayvanın başını okşayarak. “Lâkin senin ölümün, başkalarına hayat verecek.”

Ardından kollarını hayvanın altına atıp hareket ettirdi maralı. Onu kaldırıp omzuna almak için küçük bir tümseğin yanına çaktı. Bu büyüklükte bir hayvanı tek başına kaldırmak çok zor olsa da etrafta

“Yük kaldırmayı iyi bilmeliydi Ertuğrul. Kim bilir, belki bir gün Kayı’nın yükü onun omuzlarına yüklenir ve binlerce insanın kaderi onun kaderinde düğümленirdi.”

kimse olmadığı için kendi başına yapmak zorundaydı. “Kaldırabilirim.” dedi kendi kendine. “Bey oğlu, yük kaldırmaya talimli olmalıdır.” Yük kaldırmayı iyi bilmeliydi Ertuğrul. Kim bilir, belki de bir gün Kayı’nın yükü onun omuzlarına yüklenir ve binlerce Kayı mensubunun kaderi onun kaderinde düğümленirdi.

Hayvanı uygun pozisyona getirdikten sonra Aktolga’yı çekti yanına. Ardından da elini maralın altından sokup “Ya Allaaahhh!” diye haykırarak hamle yaptı. Koca geyik, hafif bir kuş gibi yükseldi yukarıya. Ta Ertuğrul’un başının üzerine kadar çıkıp tüm ağırlığıyla geniş omuzlarına bindi. Ardından bir kez daha “Ya Allaaaahh!” diye haykırdı Ertuğrul ve ikinci hamlesinde maralı kendi omuzlarından Aktolga’nın sırtına indiriverdi. Aktolga sendelese de hemen topladı kendini.

MOĞOLLARIN BÖLGESİNDE

Başarmıştı sonunda. Avını vurmuş ve Aktolga’ya yüklemişti. Zor olanı yapmıştı, geriye kolay olan kalmıştı. Geri dönmeiydi artık. Fakat o kadar kolay olmayacaktı. Hele hele yamacın yukarisından kendisine bakan kanlı gözler bu kadar çokken ... Ne var ki o gözlerin farkında değildi Ertuğrul. Kendisini fazlasıyla işine kaptırmış ve Aktolga’ya yüklediği avını, düşmemesi için sağlam halatlarla bağlamaya koyulmuştu.

İşini bitirdiğinde dizginlerini tuttu atının. Ancak Aktolga kulaklarını dikip huysuzlanmış ve burnundan hızla nefes verip homurdanmaya başlamıştı. İşte o an bir şeylerin ters gittiğini anladı Ertuğrul. Bakışlarını yukarıya çevirip çevresini saran adamlara baktı. O adamların çekik gözlerinde bir anlam yakalamaya çalışırken elini belli belirsiz yayına doğru götürdü.

“Hey, çaylak oğlan! Atını bize gönder hemen!” diye seslendi adamlardan biri. “Atın pek cins bir şeye benzer, avın da pek büyük. Gönder bakalım ikisini de! Sonra da sana yol verelim, toz olup git! Yoksa Moğol bölgesinde avlanmanın ne demek olduğunu sana gösterir, kelleni gövdenden büyük bir zevkle ayırırım.” diye haykırdı.

Demek Moğol nogaylarının (savaşçıların) bölgesine girmişti Ertuğrul... Kıpçak Türkleri ve Moğollar tarafından oluşturulan bir yağmacı çetesinin ortasına düşmüş ve ormanın içinde büyükçe bir çukurda mahsur kalmıştı. Bağırsa bile hiç kimse duymazdı sesini. Çevresini saran sekiz nogay onu lime lime doğrasalar da bir Allah'ın kulu imdadına gelemez, bir âdemoğlu sesini duyamazdı. Orman, tüm haykırışlarını yeşil bir dev gibi yutardı âdeta. O büyük çukur, toy Ertuğrul için bir mezar olur ve Ertuğrul'un akıbetini hiç kimse bilemezdi.

Bu tekinsiz ormanda aç kurtlara yem olurdu. Son nefesinde kulaklarında babası Süleyman Şah'ın “Sakın ola birbirinizden ayrı düşmeyin!” ikazı, bir ok gibi yüreğini delip geçerde. Ne var

“Son nefesinde kulaklarında babası Süleyman Şah'ın ‘Sakın ola birbirinizden ayrı düşmeyin!’ ikazı, bir ok gibi yüreğini delip geçerde.”

ki bunların hiçbirisinden korkmuyordu Ertuğrul. Gözlerinde korkudan çok öfke kıvılcımları parlıyor ve eli silahlarına gidiyordu.

ÇAYLAK. MOĞOLLARA KARŞI

Özellikle “çaylak” diye seslenmeleri çok öfkelenmişti Ertuğrul’u. Çaylak kuşu, onun adını aldığı tuğrul kuşunun aksine bir leş kuşuydu ve Ertuğrul, bu benzetmeyi kendisine yapılmış büyük bir hakaret sayıyordu. Ertuğrul’du o. Bu kansız Moğol ne cüretle çaylak diyordu ona? Belli ki onu bir leş yiyici olarak görüp küçümsüyor ve bu avı onun vuramayacağını, Ertuğrul’un başkası tarafından vurulmuş bir ava konduğunu ima ediyordu.

Yayını hızla atının eyerinden çıkardı. Ardından tirkeşinden bir ok çekip kaşla göz arasında yerleştirtiverdi yayına. Nogaylar, korkudan yalvaracağını ve hemen kaçacağını düşündükleri bu toy Türkmen’in cesareti karşısında hayrete düşmüşlerdi.

“Bana çaylak deme leş kargası!” diye ünledi Ertuğrul. “Ben Tuğrul’um. Ertuğrul... Oğuz soyundan, Kayı Beyi Süleyman Şah’ın oğlu Ertuğrul... Şimdi derhâl yolumdan çekilin ki kırmayayım hepinizi. Ben bu avı tüm gün kovalayıp bileğimin hakkıyla Kayılı muhtaçlar niyetine avladım. Zinhar kimseye verecek değilim! Eğer çok istiyorsan da gelir tek başına dövüşür alırsın!”

Sanki soğuk bir rüzgâr Nogayların bedenlerini yalamış ve hepsinin dizlerini titretmişti o sırada. Yağmacılık ve talandan başka şey bilmeyen, yalvarış ve yakarışlara alışık olan bu adamlar, daha on dört yaşındaki bey oğlunun cesaret ve yiğitliği karşısında afallamışlardı.

Nogaylar Ertuğrul’a şaşkınlıkla bakıyor ve onun bu cesareti karşısında gözlerinde hayretle birlikte bir hayranlık ifadesi belirliyordu. Ne var ki Ertuğrul’un bu sözleri, çetenin liderini çok kızdırmıştı. İştikleri karşısında kıpkırmızı kesilmiş ve öfkeden deliye dönmüştü. Ertuğrul, tüm adamlarının önünde ona “leş

kargası” demişti. Dahası ona meydan okumuş ve açıktan tehdit etmişti. “Vay, ukala oğlan!” diye haykırdı adam. Ardından da bir tırpanı andıran kavisli büyük kılıcını çekip, “Bekle! Şimdi senin kafanı koparmaya geliyorum.” diye atıldı. Yamaçtan aşağıya dev cüssesiyle koşmaya başladı. Ertuğrul’un kellesini almak ve kanını emmek için bir yarasa gibi süzülüyordu. Diğer nogaylar olup bitenleri yukarıdan meraklı gözlerle izliyorlar ve Ertuğrul’un reislerinin elinde birazdan paramparça olacağını düşünüyorlardı.

Adamın kılıçla geldiğini gören Ertuğrul hemen yayını bırakıp kılıcını çekti. Mertlik gereği, düşmanı uzaktan, kolay yoldan vurup düşürmektense göğüs göğse çarpışmak gerekirdi. Babası Süleyman Şah’ın kılıcı parlıyordu elinde. Zira Süleyman Şah kendisine yeni bir kılıç yaptırmış, yıllarca kullandığı bu kılıcı da yapılan bir müsabakada galip geldiği için Ertuğrul’a vermişti. Süleyman Şah’ın kendisine verdiği, kar suyuyla dövülmüş o keskin kılıcını çekmiş ve Kaplan Çavuş’tan öğrendiği gibi savunma pozisyonu almıştı. Adam bir yıldırım gibi geldi Ertuğrul’un üzerine. “Şimdi senin akılsız başını koparıp o kıymetli bey babana göndereceğim!” diye haykırdı. Cümlesi bitirken de tüm gücüyle savurdu kılıcını.

Ne var ki boşluğu biçti öfkeli adam. Ertuğrul, Kaplan Çavuş’tan öğrendiği tüm hamleleri doğru şekilde uyguluyordu. Zarif ve çevik bir hareketle sıyrılıverdi adamın karşısından. Aynı anda da kendi kılıcını sallayıp adamın bacağına küçük bir kesik açtı.

ERLİKTEN ÖDÜN YOK

Nogaylar şaşkınlık içinde bakakalmış, çete reisinin ise beti benzi atmıştı. Tüm adamlarının önünde bu toy delikanlı karşısında âciz duruma düşmek adamı iyice azdırmış ve korkunç

kılıç darbeleriyle Ertuğrul'un üzerine bir kez daha yüklenmişti. Birer yıldırım gibi indiriyordu her darbeyi. Kılıcını her salayışında Ertuğrul'un kellesini bu kez uçuracağını düşünüyor fakat her seferinde de onun dimdik duran başı ve kararlılıkla ışıldayan gözleriyle yüzleşiyordu.

Ertuğrul, genç yaşına rağmen adamdan geri kalmıyor ve Kaplan Çavuş'tan öğrendiği savunma taktiklerini ustalıkla uyguluyor ve adama ecel terleri döktürüyordu. Fırsatını bulduğu ilk anda da saldırıya geçti Ertuğrul ve adamın göğsüne sert bir darbe indirdi. Adam sırtüstü yere kapaklandı. Tozun toprağın içinde debelenip adamlarının önünde hepten küçük düştü. Ertuğrul, erlik gereği adamın yerden kalkmasını bekliyordu. İstese yerdeyken işini tek darbeye bitirebilirdi ama Türk töresine sıkı sıkıya bağlı Süleyman Şah'ın, bilinen diğer bir adıyla Gündüz Alp'in oğluydu.

Neden sonra adam usulca doğruldu yerinden. Doğrulurken de yerden kaptığı bir tutam ince toprağı Ertuğrul'un yüzüne doğru hızla fırlatıverdi. Toprak Ertuğrul'un gözlerine dolup görmesini engellerken adamın yüzünde kalleşçe bir tebessüm belirdi. Ertuğrul'un aksine namert çıkmış ve bilek gücüyle deviremediği Ertuğrul'u hileyle alt etmeyi düşünmüştü.

Adam kılıcını tekrar kavradı ve acıyla gözlerini tutan Ertuğrul'un yanına yaklaştı. "Sen kim, bana kafa tutmak kim ey sefil Türkmen!" diye acımasızca haykırdı. Kılıcını kaldırıp Ertuğrul'un kellesini uçurmak için gerildi. Ne var ki daha kılıç inmeden, Ertuğrul'un kılıcı belirdi boşlukta. Kimsecikler ne olduğunu anlamadan, kaşla göz arasında Ertuğrul adamın kalbine kılıcı sapladı.

"Gözlerine dolan topraktan dolayı düşmanını görememişti Ertuğrul. Fakat konuşurken yerini anlamış ve büyük bir sezgiyle namert adamın iflahını kesmişti."

Gözlerine dolan topraktan dolayı düşmanını görememişti Ertuğrul. Fakat o konuşurken adamın yerini anlamış ve âdeta tüm benliğiyle bir sezgi kesilip namert adamın iflahını kesmişti. Adam, dehşetengiz bir yüz ifadesiyle toprağa düşerken diğer nogaylar çoktan kılıçlarını çekmiş ve Ertuğrul’u biçmek için aşağıya inmeye başlamışlardı.

Artık hiç şansı yoktu Ertuğrul’un. Bu تنها ormanda yitip gidecek ve geriye izi bile kalmayacaktı. Gözlerini kan bürüyen nogaylar saldırıya geçtiğinde Ertuğrul hâlâ gözlerine kaçan toprakları temizlemeye çalışıyor, ne var ki yaşaran tozlu gözlerinden hiçbir şeyi net göremiyordu. Bu hâlde iken kendisini savunması imkânsızdı.

Artık yolun sonuna geldiğini düşünen Ertuğrul, kelime-i şahadet getirdi. Gözlerini açamıyor olsa da son nefesine kadar cenk etmek için kılıcını iki eliyle sımsıkı kavrayıp bulanık görüntüleri seçmeye çalıştı. Ne var ki bir noktada çakılıp kaldı kıpırtılar. Yamacın başında öylece kalakaldılar.

ERTUĞRUL’U KİM KORUDU?

“Aman Tanrım!” dedi Nogaylardan biri. “Bu delikanlı kut sahibi olmalı.”

“Hemen kaçalım.” dedi bir diğeri. “Bırakalım da bu bey oğlunu parçalasın.”

Sesler uzaklaşmaya başladı. Adamlar hayalet görmüş gibi hızla kaçıyorlar ve Ertuğrul’un kılına bile ilişmeden uzaklaşıyorlardı. Ertuğrul şaşkınlıkla olanı biteni anlamaya çalışıyordu. Her biri silahlı olduğu hâlde kimden ve neden kaçıyorlar diye geçirdi içinden. İçlerinden biri Ertuğrul için “kut sahibi” demiş ve Ertuğrul’un Yüce Yaratıcı tarafından korunduğunu ima etmişti.

Bir diğeri parçalanmaktan bahsetmiş ve gelen şey her ne ise, onun Ertuğrul'u parçalayacağını söylemişti. Bir çıtırtı duydu o esnada Ertuğrul. Sesin sahibi ağır ağır kendisine yaklaşıyordu. Ertuğrul kendini savunmak için gözlerini temizlemeye çalışıyordu. Aktolga da yerinde duramıyor, korkup kişneyerek şaha kalkıyordu.

Ertuğrul'un gözlerindeki acı bir süre sonra azalmaya başladı Ertuğrul'un. Gözlerine dolan topraklar yaş olup aktılar ve onu dost mu düşman mı olduğunu henüz bilemediği kaderiyle yüz yüze bıraktılar. Gözleri açılır açılmaz büyük bir hayretle ünledi Ertuğrul. Kılıcını çekip çekmemek konusunda ikilemde kalıp karşısındaki vahşi gözlerle büyük bir şaşkınlıkla baktı. Bir bozkurttu bu. Hem de âdemoğlunun bugüne kadar gördüğü en büyük bozkurtlardan biriydi. Ormanın içinde büyük bir heybetle salınıyor ve vahşi gözlerini Ertuğrul'un üzerinden bir an olsun ayırmıyordu. Saldırsa tek hamlede öldürebilirdi Ertuğrul'u. O korkunç pençelerini ve keskin dişlerini kolayca avına geçirebilir ve onun kemiklerini bile güçlü çenesiyle un ufak edebilirdi.

Ertuğrul korkak nogayların aksine hiç korkmadı. Büyük bir hayret ve hayranlıkla baktı bozkurdun gözlerine. Türk obalarında asırlardır anlatılan bozkurt destanlarını hatırlayıp efsaneleri süsleyen kudretli hayvanın bu kurt olduğuna hükmetti. Kurdun karşısında hiç kıpırdamadan duruyordu Ertuğrul. En ufak bir korku, en küçük bir tereddüt göstermiyordu. Gözlerinin içine yırtıcı gözlerle bakan kurda aynı yırtıcı bakışlarla karşılık verdi. İyice yaklaştı bozkurt ve koklamaya başladı Süleyman Şah'ın oğlunu.

Gözlerini Ertuğrul'un üstünden çekip Aktolga'ya kaydırıldı. Aktolga iyice ür-küp huysuzlansa da ona

"Kurdun karşısında hiç kıpırdamadan duruyordu Ertuğrul. En ufak bir korku, en küçük bir tereddüt göstermiyordu."

dokunmadı. Doğruca marala yöneldi ve Ertuğrul'un bağladığı ipleri kesiverdi. Maral kurdun önüne düşerken yamacın başında da üç kurt yavrusu belirdi. Demek yavrularını doyurmak için Ertuğrul'dan avını istiyordu kurt. "Al!" diye ünledi Ertuğrul, sanki kurt kendisini anlayacakmış gibi "Ey Türk'ün kadim yoldaşı! Ergenekon'un önderi! Bu maral senin ve yavrularının hakkıdır." dedi.

Bozkurt, Ertuğrul'un gözlerinin ta içine bakıyordu. Sanki Ertuğrul'un tüm söylediklerini anlamış, dahası Ertuğrul'u kurtarmak için görevlendirilmişti. Tüm Nogayları kaçırıp Ertuğrul'un kılına bile dokunmamış ve karşılık olarak sadece maralı istemişti.

BOZKURT HERKESE GÖRÜNMEZ

Bozkurt, maralın boynuna dişlerini geçirip sürüklemeye başladı. Öyle güçlü ve heybetliydi ki hiç zorlanmadan maralla birlikte sarp yamacı tırmanıp yavrularının yanına ulaştı. Ertuğrul'un öldürdüğü namerdi de çakallara bırakıp bir anda gözden kayboluverdi.

Ertuğrul şaşkınlık ve hayretle baktı bozkurdun arkasından. En zor anında imdadına yetişen ve o bozkurt efsanelerinin hakkını veren heybetli hayvanı gördüğü için büyük bir huzur duydu yüreğinde. Belki de nogayın söylediği gibi kut verilmişti Ertuğrul'a. Belki bir gün Kayılara bey olacak ve onun neslinden gelenler büyük bir hakanlık kuracaklardı.

Bozkurt herkese görünmezdi bozkırda. Herkese yol göstermez, yardım etmezdi. Mutlaka bunun bir hikmeti vardı. Ertuğrul, hayatı boyunca bozkurdu ve bugünü unutmayacaktı.